

ÅPNE SKOLER

Til bidragsytere fra Ragnhild Bech, april 2010

Så kom jeg omsider inn i Gaza og fikk snakket med våre samarbeidspartnere. Israelske okkupasjonsstyrker (IDF) kontrollerer fortsatt grensen inn i Gaza, Eretz som de insisterer på at er en internasjonal grense. For de som aldri har krysset denne grensa, høres det helt greit ut. Internasjonale grenser er oftest uproblematisk å krysse. Eretz er ikke slik. Før vi kommer til Eretz bør vi ha koordineringstillatelse. Den utstedes fra IDF og varer vanligvis et halvt år. Problemet er at det ikke er lett å få slik tillatelse verken for å komme ut eller inn i Gaza. Mange utlendinger sitter ukevis i Jerusalem, ringer IDF daglig i håp om at koordineringen deres skal være klar. Hver dag får de beskjed om å ringe samme ettermiddag eller neste dag. Ganske ofte innvilges det innreise den dagen vedkommende egentlig hadde tenkt å reise hjem. Jeg ble innvilget innreise rett før hjemreise. Når jeg da kom til Eretz, fikk jeg beskjed om at nei, der var det ingen bekreftelse. Så var det å ta en ny telefonrunde og få bekreftelsen bekreftet. Da går det ganske greit inn. Nytt av året er Hamas' kontor på andre siden av grensa som også vil ha noe de skal ha sagt, se på bagasje og vite hva vi har tenkt å gjøre i Gaza.

Gaza er ikke påfallende forandret etter krigen. Noen områder er forandret og bombet, universitetet og offentlige bygninger. Da er det særlig bygninger bygd etter 1993 – Osloavtalen, som er bombet. Det som ble bygd før den tid står igjen som tårn midt blant alle de sammenraste husene. Mange familier er lite eller ikke berørt av krigen, mens andre familier har mistet både hus og slektninger. Jeg besøkte PECEP barnehagene (som er støttet av Kvekerhjelpen). De fortalte at de hadde forberedt på at mange av barna skulle være ”merket” av krigen. Da barnehagene åpnet, ble det klart at bare to av 1600 barn hadde mistet noen i nærmeste familie. Det vil jo ikke si at ikke mange flere var merket av krigen.

Det første de fortalte om da vi kom til administrasjonen for ”Åpne skoler” -prosjektet, var jo nettopp behovet for å bearbeide traumer etter krigen. Nattlige og daglige raid setter spor selv om ikke alle er like synlige. Nå, et år etter, er sårene fortsatt der både i folk og omgivelser. Bygninger ligger fortsatt i grus og bombehullene syns fortsatt i veggene. Men mange har fått reparert husene sine og fått satt inn vinduer. Når jeg reiste og så, var jeg imponert over hvor mye som var gjort og hvor mye som faktisk kan transporteres gjennom tunnelene.

Dessuten er jeg som alltid imponert over palestinernes evne til å brette opp ermene en gang til og gå tilbake til arbeidet. Så når jeg snakket med de som jobber i Åpne skoler er de ikke bare i gang, men de har også utvidet prosjektet. De forteller at de nå har inkludert fire offentlige skole i tillegg til de seks UNRWA skolene som var med før. De mener at behovet er minst like stort i de offentlige skoler. Til UNRWA skolene kommer det mer hjelp gjennom FN, mens de offentlige skolene ikke har noen støtte. Nå er det derfor faktisk 10 skoler som drar nytte av de midlene vi sender. Siden de ikke har fått større budsjett, undret jeg meg på hvordan de kunne utvide. Det var ikke det de var opptatt av. Det er så mange som gjerne vil være med, og så mange som har behov for noen lyspunkter i hverdagen.

Så jeg håper dere kan fortsette å støtte prosjektet. Vi er fortsatt avhengig av bidragsyteres støtte for å kunne fortsette.

Hilsen Ragnhild Bech
På vegne av Kvekerhjelp, Norge